

"Ο άνθρωπος, παιδί μου,
είναι σαν το νερό,
δεν τον σταματάει
τίποτα..."

11-19 Ιουνίου

ΕΚΘΕΣΗ ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ
ΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΗΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

«Η φρίκη δεν κουβεντιάζεται, γιατί είναι ζωντανή», λέει ο ποιητής.

Μπορεί, λοιπόν, να εκτεθεί; Χωρίς να πέσουμε στην παγίδα της τρομολαγνίας των τηλεοπτικών καναλιών, χωρίς να καταφύγουμε στην εύκολη συγκίνηση ενός μελοδραματικού φωτορομάντζου; Αυτό το ερώτημα μας απασχόλησε για ένα ολόκληρο εξάμηνο. Πώς είναι δυνατόν να επιχειρήσουμε μια έκθεση πάνω στο θέμα που απασχολεί όλους εμάς που ζούμε στη Λέσβο, κρατώντας τις δύσκολες ισορροπίες ανάμεσα στη συναισθηματική μας φόρτιση και την κριτική ματιά; Πώς είναι δυνατό και θεμιτό να διαχειριστούμε εκθεσιακά ένα δράμα που συνεχίζει να εξελίσσεται μπροστά μας; Πώς βάζουμε στο μουσείο την ιστορία την ίδια την ώρα που αυτή γράφεται;

Χρειαστήκαμε πολύωρες θυελλώδεις συζητήσεις. Έπесαν στο τραπέζι δεκάδες ιδέες. Ενθουσιαστήκαμε, απογοητευτήκαμε, φοβηθήκαμε, πεισλώσαμε. Για να διαπιστώσουμε, τελικά, ότι είχαμε πολλά να πούμε. Επειδή αντιληφθήκαμε ότι για να μιλήσουμε για το «προσφυγικό» δε θα έπρεπε να εκθέσουμε «αυτούς», εκείνους δηλαδή που καταγράφονται στο hot spot της Μόριας, αλλά τον ίδιο μας τον εαυτό. Αυτόν που υποδέχεται, που περιθάλλει, που ανέχεται, αγανακτεί ή, απλώς, αδιαφορεί. Αυτόν που κουβαλάει μέσα του την γλυκιά μνήμη ενός μικρασιάτη παππού, αυτόν που βίωσε την έλλειψη ενός γονιού μετανάστη, αυτόν που γίνεται φυγάς κάθε φορά που δεν τον χωράει ο τόπος του, αυτόν που νιώθει «ξένος ως και στη χαρά του» κάθε φορά που μοιάζει διαφορετικός. Αυτόν που μετά βίας διασώθηκε από το ναυάγιο ενός ονείρου για καλύτερη ζωή σε έναν πολλά υποσχόμενο απατηλό παράδεισο.

Η έκθεση που προέκυψε, τελικά, είναι μια μικρή συλλογή μαρτυριών. Ότι μπορέσαμε να αιχμαλωτίσουμε από το ποτάμι των στιγμών που κατακυλούν δίπλα μας. Επειδή η ιστορία, όπως και ο άνθρωπος, είναι σαν το νερό. Δεν σταματούν με τίποτε.

ΣΤΟΝ ΑΥΛΕΙΟ ΧΩΡΟ
ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΣ ΑΙΓΑΙΟΥ
ΚΑΙ ΝΗΣΙΩΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ